

האיש שהורשע ברצח אשה, עוסק כיום בשיקום אסירים משוחררים וכותב שירים רגשניים על אהבה, נשים וטבע

אומר ברנס: "תמיד היתה לי הצלחה אצל נשים, משום שאני יודע מה זאת אשה. ככל שאני יודע יותר, ההצלחה שלי גוברת. האשה היא הפרח בריחוף, את תיאום הצבעים, את התנועה, את הג'סט — אותה תנועה שעושות נשים כדי לסדר את שיערן. אני רואה אשה כפי שצייר רואה תמונה." האם נשים אינן מפחדות ממנו, אחרי

שכתיבתם נעצרה בינתיים בשלב כחיי בו הוא מגיע לכלא. רופי השירים שהתחיל לכתוב בכלא. "אני כותב על אהבה, נשים, טבע, נוף, גורל... דברים אוניברסאליים. אני מקווה לפרסם את ספר השירים שהתחלתי לכתוב בכלא, הפירסום הזה יתן לי אולי דחיפה תקציבית להוציא את הספר האוטור-ביוגרפי שלי."

שהיתה סימלו המיסחרי, וגם זה מוכיח שהאיש מתחיל להתמסר. סוף־סוף הוא מתקרב לגיל 40. בני גילו כבר נשואים עם ילדים, דירה, מיקצוע, ותק, קרן השתלמות, והוא עדיין רווק. דירה? בשלב זה — חלום באספמיה. יש לו חדרון קטן בתוך הוסטל לאסירים משוחררים בעכו, בו הוא משמש כאב־בית, ועל

ברנס

מושקם

ומשוחרר

ברנס בבית־המישט לבנוט בין הטיפות מבלי להירטב

צריך לשמוע כרי להאמין. "עמוס ברנס זה לא רק שם, זוהי מדינה ללא תושבים. איפה שאתה הולך, תשמע עמוס ברנס, ולא יצחק שמיר. אני כותב הציבור כמו תבלין, תבלין ציבורי."

"בבתי־ספר, באוניברסיטאות, במחנות צה"ל, אין מי שלא יודע מי זה עמוס ברנס. הציבור כל הזמן כראש שלי, ואני כראש שלו."

"שני גלגלי־שיניים — אני והי חברה. אני מריץ את החברה. הציבור רואה אותי כקורבן."

נאום הגבר המורשע ברצח, חביבי התיקשורת, מרצה במתנ"סים, בבתי־ספר, בקיבוצים, באוניברסיטאות, במחנות צה"ל, אישיות רצויה בערכי ראינות — עמוס ברנס.

אילולא הסתבך בפרשת רצח רחל הלר, היה עמוס ברנס סתם פקיד בבנק או בעירייה. היום הוא דמות מוכרת, מעוררת עניין לטוב ולרע. כוחו בסימן השאלה המרחף מעל לראשו כל העת, במינוח הנכון.

האם רצח או לא רצח את רחל הלר? האם עמוס ברנס הוא רוצח אכזרי ומתחכם, או קורבן המיסדר המישטרת. עמוס ברנס היה ונשאר סימן־שאלה.

הוא יודע זאת, ופורט על המיתרים הנכונים. אמן ביחסי־ציבור, שהשכיל לדרחוף למערכולת שלו אישי־ציבור מישטטנים וקציני־מישטרה. שמות כ"ז מו אמנון רובינשטיין, עזרא גולדברג ואחרים.

כשיצא מהכלא, היה לפיד חי, שבער

אחד המורשעים ברצח המפורסמים ביותר במדינה הוא היום משקם אסירים משוחררים וכותב שירים רגשניים על אהבה, נשים וטבע.

גזית הרעמה

שבאנו אליו התפלא על שלא זיהינו אותו ממבט ראשון:

"איך, איך זה שלא זיהיתם אותי? אין אף אחד שלא מכיר אותי? לא זיהינו משום שלא היה רזה, פרוץ, מונח ומכוער כפי שהיה זכור מהתמונות, אלא גבוה, נאה מאוד, נוטה להשמנה, בעל שיער מאפיר מסורק למישעי. רק לפני ימים אחרים, גזז את הרעמה

פרטיותו של חדרון זה הוא שומר בקנאות. חסרונן של תשע שנים אורחיות ניכר בברנס מאוד. בצרור שלו אין הרבה חפצים אישיים ואין ככלל מוצרים בני קיימא או דיבריי־ערך. רכושו החשוב ביותר הוא הפירסום שלו. הוא גאה בו מאוד, באותו אופן בו אדם אחר גאה בווידיאו החדש. הגאווה הזאת חוזרת לאורך כל הדרך. גאווה של בן טריפולי, של "גבר" שלא יודע לרגע במיסכנות או בחולשה והמציג חזות קבועה של ביטחון עצמי.

רכוש יקר אחר, הסגור באותו חדרון, הם רפי הספר האוטור־ביוגרפי שלו.

ברנס בחדרו בהוסטל האסירים המשוחררים. "אני כמו קפה תורכי"

שהורשע ברצח אשה? "בחורות מפחדות ממני משום ש־איכותי והתאכזבתי. אני לא נקשר במהירות. לא, הן לא מפחדות ממני משום שהדביקו לי את התווית של רוצח־אשה, להיפך, הן מודרות עם המאבק שלי, מעריצות ונמשכות אליי. גם האמהות לא מתנגדות. הן נוהגות לפי הכלל, אם הוא טוב לך, הוא טוב לך. אני יוצא עם בחורות שיש בהן פוטנציאל. לא יוצא עם נשואות או קטינות. לגבי מבוגרות אני יותר גמיש. אשה מתחילה להיות זקנה בשבילי רק בגיל 60."

"עוד לא מצאתי אשה אידיאלית שתענה על הקריטריונים שלי. אני

הוא לא התקשר עדיין עם מולי"ם. כל התוכניות עדיין באוויר, ובינתיים נשמעות כמו חלומות של נער בגיל הטיפשי־עשרה או, לחילופין, של אדם שאיבד את כל עולמו ולא אמר נואש.

בחורות עם פוטנציאל

אם מדפדפים בתיק השירים העבה, והמסודר לפי סדר כרונולוגי, מתברר עד מהרה שהנשואים המעסיקים את המשורר ברנס בעיקר הם אהבה ונשים. האם זה מפצה אותו על חוסר קיים או שהיה קיים בעבר?

הוא לא התקשר עדיין עם מולי"ם. כל התוכניות עדיין באוויר, ובינתיים נשמעות כמו חלומות של נער בגיל הטיפשי־עשרה או, לחילופין, של אדם שאיבד את כל עולמו ולא אמר נואש.

הוא לא התקשר עדיין עם מולי"ם. כל התוכניות עדיין באוויר, ובינתיים נשמעות כמו חלומות של נער בגיל הטיפשי־עשרה או, לחילופין, של אדם שאיבד את כל עולמו ולא אמר נואש.

משקם שטיין. אמרו לי: הוא קוקו לגמרי!"